

Aktivistické inkluzi NE, informované volbě ANO

Tisková zpráva Sjedenocené organizace nevidomých a slabozrakých ČR, z. s.

Pátek, 16. ledna 2015

K výrokům prezidenta Miloše Zemana o inkluzivním a segregovaném vzdělávání zdravotně postižených dětí se prostřednictvím televize a tiskové zprávy vyjádřilo již několik odborníků, politiků a představitel Národní rady organizací zdravotně postižených. Předpokládám, že představitel Národní rady hovořil pouze za ty skupiny zdravotně postižených, které zastupuje (tedy především tělesně a mentálně postižené a duševně nemocné), nikoli za nevidomé a slabozraké, které nezastupuje, neboť jejich reprezentativní organizace není členem Národní rady již 7 let.

Prezidentova zdrženlivost, pokud jde o stoprocentní správnost inkluzivního vzdělávání zdravotně postižených dětí, má jisté racionální jádro. U dětí nevidomých je to natolik názorné, že lze o účelnosti inkluzivního vzdělávání na základních a středních školách dokonce pochybovat. Nevidomý žák nepotřebuje širší dveře, výtah, rampu či upravenou umývárnu, nevidomý žák se musí alternativním způsobem vzdělávat – nečte běžné písmo, nepíše běžné písmo, nevidí na graficky sdělované pokyny. Zde nastupuje asistent, který žákovi celý den pomáhá. Dítě zpravidla samo nečte, poslouchá jen mluvení počítače a taky velmi málo píše; výsledkem je funkční negramotnost, snadno doložitelná žalostnými výstupy psaného projevu dospělých nevidomých, kteří prošli inkluzivním vzděláváním.

Zastánci inkluze často argumentují nutností přímého styku zdravotně postiženého (v našem případě „nevidomého“) dítěte s ostatními dětmi ve třídě v zájmu navazování normálních kamarádkých vztahů. Myslíte, že byste o přestávce navazovali kamarádký kontakt se svým nevidomým spolužákem - například za účelem provedení nějaké nezbednosti, kdyby mu stála po celou dobu za zády cizí dospělá osoba? Jednoduše platí, že se nevidomé dítě skamarádí se svými zdravými vrstevníky daleko spíše při mimoškolních činnostech než ve škole, takže i v popsáném případě argument nutnosti inkluzivního vzdělávání pokulhává.

A co nabízí segregované vzdělávání? Nadstandardně vybavené speciální školy i zázemí; třídy nanejvýš o deseti dětech; kvalifikované učitele; individuální podchycení a rozvíjení vloh žáků atd. Děti jsou nuceny číst a psát, protože učitelé jejich písmu rozumějí. Když děti ze školy vyjdou, jsou konkurenceschopnější než děti z inkluze.

Na závěr trochu pozměňme slovník a všechno bude vypadat hned daleko růžověji: místo „segregované vzdělávání“ říkejme „exkluzivní vzdělávání“ a místo „ghetta“ říkejme „společenství“. Bohatí lidé upřednostňují vzdělávání svých dětí v exkluzivním prostředí uzavřených společenství sobě

rovných. Rodiče nevidomých dětí, ač často nikoli bohatí, mají stejnou možnost. Je na nich, dokud jim to nerozumný aktivistický předpis nezakáže, zda zvolí inkluzi či exkluzi.

Rudolf Volejník,

viceprezident

Kdo jsme

Sjednocená organizace nevidomých a slabozrakých ČR, z. s. (SONS) je celostátně působící spolek nevidomých a slabozrakých občanů, jejich rodinných příslušníků, přátel a příznivců s téměř deseti tisíci členů. Má oblaswní odbočky a pracoviště služeb téměř ve všech bývalých okresech republiky. Více na www.sons.cz nebo www.informace.sons.cz.